

“ମିତେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ଯିଏ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ଅଟନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ କ୍ରମଅନୁସାରେ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି, ଯଦି ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନିଯିବେ ତେବେ ବହୁତ ଭିତ ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷତାର ସମାଚାର କେତେବେଳେ ପ୍ରସାରିତ ହେବ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ପଡିଯିବ ଯେ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ଭଗବାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରାଇ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । (୨) ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିବାତା ବାବା ଆମକୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି କଥାର ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଗଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷତା ହୋଇଯିବ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ହଲଚଲ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ।

ଶୀତ:- ଯୋ ପିଆ କେ ସାଥ ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଶୀତର ଦୁଇଟି ଧାତି ଶୁଣିଲେ । ଜୋ ପିୟା କେ ସାଥ ହେ... ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ପିତାତ୍ମକ ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ପିୟା କିଏ? ଏକଥା ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁ । ଯଦିଓ ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ, କିଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ତେଣୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ମୁଁ ବିନୟ ସ୍ଵରୂପ ଅଟେ । ବାବା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଏଭଳି ପଡିଯିବା ଦରକାର, ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାୟୀ ରହିବ । ଶେଷ ସମୟରେ ଏକଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଶରୀର ତ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି, ମୁଁ ଯିଏ ମୋତେ ସେହି ରୂପରେ କ୍ଷୁଦ୍ର କେହି କେହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, କେହି ବି ହୁଅନ୍ତୁ, ଯେ ପରମ୍ପରାତ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ନ ଦେଇଛି, ସେପରମ୍ପରାତ ସିଏ କିଛି ବି ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାପଡୁ ଯେ, ସେହି ନିରାକାର ଆମର ପିତା, ଶୀତାର ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ବାତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିବାର ପାର୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଏହି କଥା ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବେ, ତେବେ ଯେତେ ସବୁ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଏଠାକୁ ଆସିଯିବେ । ଭାରତରେ ବହୁତ ହଲଚଲ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଏବେ ଜଣାପଡିଯିବ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ ଯେ, ଏହି ଦୁନିଆ ଏବେ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ତେବେ ବମ୍ବେ ଠାରୁ ଆରୁ ପରମ୍ପରାତ ଧାତି ଲାଗିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର କାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିବେ । ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର ହେବ । ଏହା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ ଅର୍ଥାତ୍ ସହଜ କଥା ନୁହେଁ ଯେ, ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ, ଶୀତାର ଭଗବାନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ସାରା ଭାରତରେ ଚହଲ ପଡିଯିବ । ଏବେ ଯଦି ତୁମେମାନେ ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ ତେବେ ଆଉ ଜଣେ କହିବ ତୁମକୁ ଯାହା ଲାଗିଯାଇଛି । ଏହି ବୃକ୍ଷ ବହୁତ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢିବ । ଏବେ ଆଉ କିଛି ସମୟ ବାକି ରହିଛି ତଥାପି ପୁରୁଷାରଥ କରିବାରେ କୌଣସି ଆପତତି ନାହିଁ । ତୁମେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କ’ଣ କିଛି ବୁଝୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ କେତେକ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ସେହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ମଧୁସ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ନିଶ୍ଚୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତ କେହି କେହି ଶତକଡା ୧ ବା ୨ ପ୍ରତିଶତ ମଧୁସ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ସେହିଭଳି ସନ୍ଦେହ ରହୁନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ଦରକାର, ସେଥିପାଇଁ ମଧୁସ ଭାଗ୍ୟ ଦରକାର । ଯଦି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହ ଥିବ ତେବେ ଭାବିବେ ଯେ, ମୋତେ ପାଦେ ପାଦେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବି । କିନ୍ତୁ ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନ ପକ୍କା ହୋଇ ଯାଉଛି ତେଣୁ ଏବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ପରମପରିଷ୍ଟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଯେତୁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଚେହେରା ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଦେଖାଯିବ । ଯେପରି କନ୍ୟା ବିବାହ କରିଥାଏ, ଗହଣା ଲତ୍ତାଦି ପିନ୍ଧେ, ତେଣୁ ଚେହେରାରେ ଏକଦମ୍ ଖୁସି ଆସିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ପତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ହିଁ ପକାଉନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ଚେହେରା ଏଭଳି ଝାଡ଼ି ଯାଉଛି ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । କନ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ବିବାହ କରିଥାଏ ସେତେବେଳେ ତାର ଚେହେରା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ । କାହା କାହାର ତ ବିବାହ ପରେ ମଧୁସ ଚେହେରା ପୁରସ୍କାରାତ୍ମକ ଭଳି ରହିଥାଏ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଅନୁସର ଘରକୁ ଗଲେ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵରେ ପଡିଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏଠାରେ ମଧୁସ ସେହିଭଳି ହେଉଛି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଅତୀତଦୂର ସୁଖର କଥା ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭତ୍ତଙ୍କ ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର, ଏହା ଶେଷ ସମୟର ଗାୟନ । ନିଜକୁ ଗୋପ-ଗୋପୀ ମନେ କରିବା ଏବଂ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବା, ଏବେ ତୁମର ସେହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ

ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । କେବଳ ଏତିକି ଶବ୍ଦରେ ସାରା ଜଞ୍ଜାନ ଆସିଯାଉଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହୋଇଗଲା, ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସିଲେ, ଅନତିମ ସମୟରେ ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଏହି ଚିତ୍ର ନମ୍ବର ୧୩ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ସେମାନେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ସେହି ଭଳି କର୍ମ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁ କର୍ମ ବାବା ଏବେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଦିଅନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ, ପବିତ୍ର ରୁହ । କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ କାରଣ ତୁମେମାନେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ, ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ମାୟା ରାବଣ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ପାପ କରାଇ ଆସିଛି । ଏବେ ନିଜକୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ — ଏଥିରେ କୌଣସି ପାପ ହେଉନାହିଁ ତ? ମୁଁ ପୁଣ୍ୟର କାମ କରିଚାଲିଛି? ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହୋଇଛି? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ମନମନାଭବ ଶବ୍ଦ କିଏ କହିଛନ୍ତି? ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ଏକଥା କୃଷ୍ଣ କହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏକଥା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ କହିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ସହିତ ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳିତ ହୁଏ । ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ସାଥୀରେ କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଏବେ ଆମେମାନେ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ହିଁ ରାଜଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ପ୍ରମାଣିତ କରି କୁହ ଯେ, ଗୀତାର ଭଗବାନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନଥିଲେ, ସିଏ ତ ନିରାକାର ଥିଲେ । ତେବେ ସରବସ୍ୱାମୀର ଜଞ୍ଜାନ ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ପତିତ-ପାବନ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସିଏ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ବି ସରବସ୍ୱାମୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, କିଛି ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଯାହା ଆସୁଛି ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ହେଲା ତିନୋଟି । ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରା ଚାଲୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବର୍ଷ ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଦି ସମାଜନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ, କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହିଁ ଆମର ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି । ଇସଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, ଏମାନେ ହେଲେ ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ । ବାକି ଛୋଟ ଛୋଟ ଧର୍ମ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବୁଦ୍ଧ କେବେଠାରୁ ହେଲା? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ମହମ୍ମଦଙ୍କୁ ଆସିବାର ଏବେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ହୋଇଛି, ଇସଲାମୀମାନେ ତାଙ୍କଠାରୁ ପୁରୁଣା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ବାକି ଆହୁରି କେତେ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ-ନିଜ ଧର୍ମ ରହିଛି । ତେବେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ ହେବା କାରଣରୁ ଦିନଦିନରେ ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ, ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ହିଁ ଚାରିଟି ସେଥିରେ ଦୈବୀଧର୍ମ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା, ଦେବତାରୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦେବତାସ୍ଥେ ନମଃ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଏଭଳି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ଯେପରି ଶୁଆ କଥା କହିଥାଏ ।

ଏହା ହେଉଛି କର୍ମର ଜଞ୍ଜାଳ । ଭାରତ ଫୁଲର ବଗିଚା ଥିଲା, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମାନୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାହା କେବେ ଥିଲା, କିପରି ଏବଂ କିଏ କରିଥିଲେ, ପରମାତ୍ମା କ'ଣ, ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନାଥ କୁହାଯିବ ନା । ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ସବୁ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା ଆଦି ଲାଗୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେବଳ ଭକ୍ତି କରି ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଦିନ କରିବା ପାଇଁ, ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଜଞ୍ଜାନ ଅଞ୍ଜନ ସତ୍ତାରୁ ଦେଲେ, ଅଞ୍ଜନ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ଆଲୋକରେ ଅଛୁ । ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଦେବତାମାନଙ୍କର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଅଛି ବୋଲି ଦେଖାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ତୁମର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି କଥା ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇ ନାହିଁ । ସେଥିରେ କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଲଢ଼େଇ, ଘୋଡ଼ା ଗତି ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, କାରଣ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇବ ତେବେ କହିବେ ତୁମେ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣକୁ ମାନୁନାହିଁ । ତୁମେମାନେ କହିପାରିବ ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ର-ପୁରାଣକୁ ମାନୁ ନାହିଁ କାହିଁକି, ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଜଞ୍ଜାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଭାରତବାସୀ ବାମନାଶରେ ଯାଇ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, କାରଣ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତ କରିଛି କିଏ? ରାବଣ । ସେଥିପାଇଁ ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ପରମପରାରୁ ଚାଲିଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନଥିଲା । କିଛି ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ମାୟା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଲୁଲ୍ଲ୍ ପଥର ବୁଦ୍ଧି କରି ଦେଉଛି । ତେବେ ପଥରରୁ ପାରସ ବାବା ହିଁ କରନ୍ତି । ବାବା ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଆସିଲେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରିପାରିବେ । ବାବା ତ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବହୁତ କଷ୍ଟରେ କାହା କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣା ହୋଇପାରୁଛି ।

ତୁମେ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଏବେ ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଉଛି । ବାବା ତୁମକୁ ପାଟରାଣୀ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଚୋରାଇ ଆଣୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମୋର ଥିଲ ଏବେ ମୋତେ ଭୁଲିଯାଇଛ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ମାୟାର ହୋଇଯାଇଛ । ବାକି ଚୋରାଇ ଆଣିବା ବା ହରଣ କରିବାର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗ କରିବାରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ଏମିତି ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ବିକରମ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏହି ଆତ୍ମା ମୋତେ ବିଲକୁଲ୍ ମନେ ପକାଉ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ବହୁତ ପାପ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ପାପର ଘଡ଼ା ୧୦୦ ଗୁଣା ଭରିଯାଉଛି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜେ ହିଁ ରାସ୍ତା ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁର୍ଗତିକୁ ପରାପତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ଉଚିତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । କଥାରେ ଅଛି ଚଢ଼େ ତୋ ଚାଖେ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସ, ଗିରେ ତୋ ଚକନାରୁର । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜତ୍ଵର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଦେଖ ଏଥିରେ କେତେ ଫରକ ଆସିଯାଉଛି । କେହି କେହି ତ ପାପପତି ଆକାଶକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଉଚିତକୁ ଚଢ଼ିଯାଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କାହାର ବୁଦ୍ଧି ଦୁର୍ବଳ ଥାଏ ତେବେ ପାପ ଭଲ ଭାବରେ ପଡ଼ିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ମୁଁ କାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଆଉଛା କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖ ଦେବି । କିନ୍ତୁ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଟଙ୍କୁ ସମରଣ କରୁଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଉଥା'ନ୍ତେ । ଯଦି ବାବାଟଙ୍କୁ ସମରଣ କରୁଥାନ୍ତେ, ତେବେ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥା'ନ୍ତା । ଯଦି ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ୨୧ ଜନମର ବରସା ନିରାକାର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳିପାରିବ । ବାକି ତ ସବୁ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କାହାକୁ ଯଦି ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ମନତ୍ର-ତନତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସନ୍ତାନ ମିଳିଗଲା ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ଵାରା ଲଟେରୀ ମିଳିଗଲା ତେବେ ବିଶ୍ଵାସ ଦୃଢ଼ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କାହାକୁ ଯଦି ଦୁଇ ଚାରିକୋଟିର ଫାଇଦା ହୋଇଗଲା ତେବେ ବହୁତ ମହିମା କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ହେଲା ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ । ୨୧ ଜନମ ପାଇଁ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ତ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ନା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କାହାକୁ ଦୋଷ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଦ୍ଵାରା ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ସ୍ଵର୍ଗର ରାଜତ୍ଵ ଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ସହଜ କଥା । କେହି କେହି ତ ବିଲକୁଲ୍ ହିଁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଉ କେହି ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ଠିକ୍ ନଥିବା କାରଣରୁ ତୀର ଲାଗୁନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିଛି ବି ଅନୁଭବ ହେଉନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା କାରଣରୁ କିଛି ନା କିଛି ପାପ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗବଳ । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛ । ପରାଚୀନ ଯୋଗ ଭଗବାନ ହିଁ ଶିଖାଇଥିଲେ, ନୁହେଁ କି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବହୁତ ଭଲ । ଯଦି ତୁମେମାନେ ଗୋଟିଏ ଭରମା ଦେଖିବ ତେବେ ସେସବୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିଯିବ । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ବୀଜ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ, ଦୁଃଖଧାମ... । ତେବେ ଏହା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା ହେଲା ନା । କିନ୍ତୁ ସେକଥା ମନେ ରହିଲେ ତ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ବାବାଟଙ୍କର ପରିଚୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ଆଉଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

ଶିବବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନୁହେଁ, କାରଣ ଶିବବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ମୋର ସୁପ୍ରଭାତ କିଏ? ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ସୁପ୍ରଭାତମାନଙ୍କୁ ବାବା ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଇଏ କାହିଁକି କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବେ । ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି ଯେ, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆଉଛା—

(୧) ଭାଗ୍ୟବାନ ହେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ସର୍ତ୍ତା ସର୍ତ୍ତା ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରଖିବା ଅର୍ଥ ପ୍ରତି ପାଦରେ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ।

(୨) ପ୍ରତିଦିନ ପୁଣ୍ୟର କାମ ନିର୍ଗତ କରିବାର ଅଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଟଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଟଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦେବା ।

ବରଦାନ:- ସ୍ଥୁଳ କରମ-ପନ୍ଦା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାନସିକ ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵ ପରିବର୍ତ୍ତନର ସେବା କରୁଥିବା ଦାୟିତ୍ଵ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ସ୍ଥୁଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହିଥାଉ ଯେ, ମୁଁ ବିଶ୍ଵ ରଙ୍ଗ ମଞ୍ଚ ଉପରେ ବିଶ୍ଵ କଲ୍ୟାଣର ସେବା ଅର୍ଥେ ନିମିତ୍ତ ଅଟେ । ମୋତେ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାନସିକ ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵ ପରିବର୍ତ୍ତନର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ଵ ମିଳିଛି । ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ଵାରା ଅବହେଳା ପଶିଆ ସମାପ୍ତ

ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡକୁ ଅମୂଲ୍ୟ ମନେ କରି
ବିଶ୍ୱକଲ୍ୟାଣର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଡ଼ ଏବଂ ଚୈତନ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳ କରି ଚାଲିବ
।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୋଦ୍ଧା ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***